

**CERCETAREA AUTOBIOGRAFIEI LUI
YEATS CU SCOPUL DE A RELIEFA
PUNCTUL SĂU DE VEDERE ASUPRA
ISTORIEI**

Maria Camelia DICU
Universitatea „Constantin Brâncuși” din
Târgu Jiu

Rezumat

Încă de la primele pagini ale operei autobiografice Reveries over Childhood and Youth a lui Yeats, o lume întreagă începe să se cristalizeze din fragmente de amintiri. Scopul lucrării este de a examina modul în care historia fie ea personală sau națională a avut o influență majoră asupra vieții lui Yeats dar și asupra operei sale literare astfel încât să-l determine să spună: „Tulburările Irlandei sunt tulburările mele.”

Cuvinte cheie: amintiri, memorie, istorie

În introducerea sa la primul volum al operei biografice, W. B. Yeats. A Life, R. F. Foster afirmă că biografia poetului merită să fie studiată atât pentru relația cu opera sa cât și a influenței sale asupra biografiei țării sale. Biograful explică de ce cea mai bine cunoscută parte a operei sale poetice este aceea legată de identitatea poporului irlandez „forțată în revoluție”, că el a reprezentat prin intersectarea cu propria lui viață a tradiției, un amestec complex de loialități și relații personale. Mai mult biografia sa este adânc înrădăcinată în istorie deoarece multe dintre problemele care preocupă mintea istoricilor sunt întrepătrunse în viața lui Yeats, așa cu se întâmplă de pildă cu marginalizarea protestanților din 1870, renașterea irlandeză din 1890, importanța Fenianismului de la început de secol XX, impactul războiului cu burii asupra politicii irlandeze, ascendența și natura organizației Sin Fein, criza constituțională de dinainte de primul război mondial sau efectele întârzierii legii Home

**INQUIRY ON YEATS’S
AUTOBIOGRAPHICAL WORK WITH
VIEW TO HIGHLIGHT HIS
STANDPOINT ON HISTORY**

Maria Camelia DICU
“Constantin Brancusi” University of
Târgu Jiu

Abstract

Starting with the first pages of Yeats’s autobiographical work, Reveries over Childhood and Youth a world begins to crystallize from segments of memory. The paper aims at examining the way in which history had a major influence on Yeats’s personal life and literary work since he stated “Ireland’s troubles are my troubles”.

Key-words: Memories, remembrances, history

Yeats’s biography deserves to be studied both for the relationship to his work and for the influence on his country’s biography, R. F. Foster states in his introduction to the first volume of his biographical work W. B. Yeats. A Life. The biographer discloses that the poet’s best known poetry defines for many people the Irish identity “forged in the revolution”, that he represented in the intersections of his own life a complex knot of historical allegiances as well as personal relationships. Moreover his biography is deeply grounded in history since many of the problems which exercised the Irish historians’ minds are interwoven directly with W. B. Y. ’s life as for instance marginalization of the Protestant ascendancy from 1870, nationalist revival in 1890, the importance of Fenian movement around the turn of the century, the impact of the Boer War on Irish politics, the rise and nature of Sin Fein, the constitutional crisis before the First World War or the effects of deferring

Rule. Faptul că biograful reamintește de dictonul lui Napoleon este de mare ajutor pentru acest studiu, a ști ce se întâmpla în lume când avea el 20 de ani este de mare relevanță pentru însăși biografia poetului.

Cât despre Yeats, el își făcea auzită vocea în momentul în care țara lui își descoperea identitatea, dar în același timp el este produsul Epocii Victoriene precum și al ascendenței protestante. Fie personală, fie națională, istoria reprezintă un simbol suprem. Înainte de a încredința memoriile pe hârtie, neigurul Yeats ne spune că la început a dorit să le împărtășească cuiva, dar când observă plictiseala ascultătorului renunță. Astfel într-o zi de Crăciun, 1941, la vârsta de 41 de ani, temându-se încă de exactitatea spuselor sale, W. B. Yeats începe să-și scrie memoriile.

Începând cu primele pagini ale Reveries over Childhood and Youth, mintea unui poet visător începe să-ți amintească fragmente izolate de fapte că și cum din timpuri imemorabile când însuși timpul nu exista iar lumea însăși se afla într-o formă incipientă. Își amintește de pildă că stpea pe genunchii cuiva și privea afară pe o fereastră irlandeză la un perete despre care își amintea că i se spusese că aparținuse unei rude irlandeze. O altă amintire timpurie îl reprezintă tot pe Yeats copil stând pe genunchii cuiva de date aceasta privind pe o fereastră engleză, la copii jucându-se pe stradă. Printre ei un băiat în uniformă despre care i se spune ulterior că urma să arunce orașul în aer. Aceste amintiri-imagini nu sunt defel edenice. Yeats revede în mintea sa amintiri despre bunicii lui, casa în care locuieră și servitorii care îi dăduseră primele lecții de viață. Îl vede pe bunicul său ca pe un erou, de temut pentru toată lumea.

Amintirile lui se concentrează asupra devenirii lui incluse în procesul temporal în încercarea sa de a-și defini existența. Primele sale amintiri datează de atunci de când ele nu putea să afirme că aparținea rasei engleze sau rasei irlandeze și sunt reprezentate faptic prin privitul pe ferestre. Incertitudinea lui adastă

Home Rule. The biographer's reminder of Napoleon dictum is also of much help for our enterprise as to know what was happening in the world when he was twenty. W. B. Yeats asserted his voice as an artist at the time when his country discovered independence but at the same time he was the product of Victorianism, Protestant Ascendancy Ireland. In other words either personal or national history represents a token in his life.

Before committing to paper his remembrances, the irresolute Yeats communicates to the reader that he needed a listener but when he notices that he is bored the poet decides to share them with the reader. At this point it is worth referring to Paul Ricoeur who in Histoire, Memoir, Oubli states that in order to remember we need the others since our remembrances are connected to a group or place. Thus on a Christmas day, 1914, at the age of 39, overwhelmed by remembrances, still fearing the non-conformity of his sayings might upset somebody, W. B. Yeats starts writing his autobiographical work.

Even from the initial page of Reveries over Childhood and Youth, the first part of the Autobiographies as they were reorganized afterwards, a dreamy-minded poet starts to recollect fragmentary and isolated memories as if from immemorial times, when world itself did not exist whereas world itself was in an incipient condition. His memories are mixed up. Even their precise locus is uncertain. At first he remembers sitting on somebody's knees looking out of an Irish window to a wall which he was told once it pertained to an Irish relative. Another image depicts him looking out of a London window watching some boys playing in the road. Among them a boy in uniform about who is told was going to blow the town up. Though childhood when everything is said to be happy, the images are not only Edenic. Yeats revises in his mind remembrances on his grandparents' house in which he lived relatively happy, with the servants giving him the first lessons on life or about his

asupra ferestrelor irlandeză cu un zid ce aparținuse unei rude irlandeze sau engleză privindu-l pe viitorul făptuitor al aruncării în aer al orașului. Oscilează astfel între identitatea irlandeză și identitatea engleză, Sligo și Londra.

Ca într-o stare de transă încearcă să-și amintească lucruri uitate sau pierdute în negura vremilor sau trimise dinadins în uitare pentru că sunt prea dureroase. Pe de altă parte dorește să și-le amintească ca și cum aceasta ar fi o datorie, și pe de altă parte dorește să uite momentele când se simțea ciudat, nu petru că cineva s-ar fi purtat aspru cu el. aparent nu existau cauze pentru o copilărie nefericită. Din contră tot ce își amintește în legătură cu Sligo sunt oazele lui de lumină într-o lume întunecată de incertitudinea identității. Amintirile despre copilărie îi cuprind pe bunicii lui, casa mare cu destule camere în care se putea ascunde, bunica lui, stăpâna casei și bunicul lui de care se temea dar îl și admira. Merită să aruncăm o privire asupra fragmentului în cauză pentru a observa contradicția în care se afla copilul Will.

"There was no reason for my unhappiness. Nobody was unkind, and my grandmother has still after so many years my gratitude and my reverence. The house was so big that there was always a room to hide in, and I had a red pony and a garden where I could wander, and there were two dogs to follow at my heels, one white with some black spots on his head and the other with long black hair all over him. I used to think about God and fancy that I was very wicked, and one day when I threw a stone and hit a duck in the yard by mischance and broke its wing, I was full of wonder when I was told that the duck would be cooked for dinner and that I should not be punished. Some of my misery was loneliness and some of it fear of old William Pollexfen my grandfather. He was never unkind, and I cannot remember that he ever spoke harshly to me, but it was the custom to fear and admire him." [Yeats, p.

grandfather perceived as the primordial hero for Yeats himself, fearful from the others' perspective. His memories concentrate on his becoming encompassed in the temporal process in trying to define his existence. His early images on childhood when he could not say whether he was an English or Irish reside in "looking out an Irish window" or "looking out of a London window". His uncertainty lingers in the case of the Irish window at a wall behind which a relative of Irish identity lived, whereas in the case of London window, at a group of boys apparently playing, one of them wearing a uniform (the one who was to blow the town up – English identity in the landmark-city of England).

As in the state of trance he tries to remember forgotten remembrances vanished in the dimly perceived times or directed there on purpose. On the one hand he seems to desire to remember as if it were a duty; on the other hand he wants to forget the moments when he felt awkward not because somebody was unkind to him. Apparently there were no causes for unhappy childhood. On the contrary the spots of light which he recollects are his oasis in the dark world: his grandparents' big house with plenty of rooms to hide in with a nice garden, with his grandmother "as a mistress of the house and his grandfather to fear and admire". It is worth looking closely to the fragment in order to notice the contradiction in Yeats's statement:

"There was no reason for my unhappiness. Nobody was unkind, and my grandmother has still after so many years my gratitude and my reverence. The house was so big that there was always a room to hide in, and I had a red pony and a garden where I could wander, and there were two dogs to follow at my heels, one white with some black spots on his head and the other with long black hair all over him. I used to think about God and fancy that I was very wicked, and one day when I threw a stone and hit a duck in the yard by mischance and broke its wing, I was full of wonder

5]
Contradicția este dată de „nu era nici un motiv al nefericirii mele”. Aparent nu era nici un motiv, toate amintirile reprezintă fragmente îmbietoare care îl atrăgeau către o viașă fericită. Și totuși o umbră negativă există, rața care în final ajunge friptură la masa de seară. După care în sfârșit spre finalul fragmentului aflăm pricinile nefericirii sale. Una era singurătatea lui, iar cealaltă era chiar bunicul său de care se și temea dar îl și admira. Nedumerirea copilului pe care în puritatea lui deja o afișează, anunță confuzia adultului de mai târziu.

În expunerea lui Yeats amintirile vin și pleacă, poetul nu aplică nicio regulă în consemnarea lor, iar meditația reprezintă o modalitate de a-și analiza eul interior cu scopul de a reflecta asupra experienței antitetice. Destul de sugestiv este modul în care O'Donnell pune în lumină simbolurile autobiografice pe care Yeats le folosește ca și indicii. Motivul ar putea fi faptul că avea nevoie de puncte tari în existența lui ca de niște ancore. Portretele simbol sunt direct legate de locuri simbol.

Cele două figuri îndeaproape legate de copilăria lui Yeats sunt bunicii lui care la rândul-le sunt strâns legați de Sligo. Despre familia Pollexfen, Foster relatează că erau protestanți irlandezi, ceva mai recent sosiți pe pământ irlandez decât bunicii din partea tatălui. Descendenți din ramura Kitley, stabiliți în Brixham pe la începutul secolului 19 erau interesați în navigație maritimă. Există o conexiune subtilă irlandeză prin Mary Stephens din Wexford, soția lui Anthony Pollexfen, șef de cazarmă și gardian al Fortului de la Torquay și care a murit în 1833, în vârstă de 52. Fiul lor William a venit în Irlanda ca navigator. La începutul anilor 1830, el ajunsese în partea de vest a Irlandei, în portul Sligo, își găsi verișoara, pe Elisabeth Middleton în greutăți cu afacerile, morărit și navigație, pe care le moștenise de la soțul ei, mort de holeră în 1832. El rămase, dădu o mână de ajutor, intră în afacere cu fiul ei și se căsătorii cu fiica ei Elisabeth pe 4 mai 1837.

when I was told that the duck would be cooked for dinner and that I should not be punished. Some of my misery was loneliness and some of it fear of old William Pollexfen my grandfather. He was never unkind, and I cannot remember that he ever spoke harshly to me, but it was the custom to fear and admire him.” [Yeats, p. 5]

The contradiction is given by “there was no reason for my unhappiness.’ Apparently there is no reason, all the recollected elements represent inviting bits to entice a very happy life. Still a negative shade exists in the incident with the duck which eventually went on the dinner plateau. After that, at the end of the fragment we find out about the causes of his miseries. One of them was loneliness and the other was his grandfather himself, for whom he felt a combination of admiration and fear at the same time. The child’s bewilderment and wonder announces the later man’s confusion which the child in his purity already exposes.

Nevertheless the remembrances come and go, Yeats seem he has no rule in managing them. His meditation is a way to analyze his inner self with the aim of brooding on antithetical experience. Suggestive enough is that O'Donnell highlights the autobiographical symbols that Yeats uses as clues or hints. The reason might be the fact that he needed some strong points as anchors in his existence. The symbol-portrait or portraits are connected to a symbol-place.

The two figures closely related to Yeats’s childhood are his grandparents who in turn are closely related to Sligo. Of the Pollexfens, R.F. Foster reports that they were Irish Protestants, more recently arrived. They descended from the Kitley branch, established in Brixham by the early 19th century, with shipping interests. There was a thin Irish connection through Mary Stephens of Wexford, wife of Anthony Pollexfen, barrack-master and keeper of Forts at Torquay who died in 1833, aged fifty-two.

Chiar dacă primele amintiri ale poetului legate de Sligo se asemănau cu primele zile ale facerii lumii, Sligo și familia Pollexfen reprezentau stabilitatea în viața copiilor Yeats.

Sligo evocat mai târziu de Jack:

"I remember a small town where no one ever spoke the truth but all though it. It was a seaport town, like all the best towns. But there was a lake very near to it. The cold brown bosom of the fresh water and between the two the town...the weather in this town was ever of the bland and sweet, and the air always smelling sweet. It should have been a rainy place for it was in a cup of hills. But a rock island, a mountain island, in the sea off the mouth of the bay before the town, collected all the heavier clouds and caused them to break foaming down the mountain side all among the green trees and the moss-covered rocks."

[Foster: p.18]

Sligo despre care J.B. Yeats afirma într-o scisoare către John Todhunter că ar fi putut să trăiască cu ceea ce i se oferea și ar fi putut să picteze multe tablouri acolo, cu marea familie a Pollexfenilor care să-i ofere dragoste și căldură.

Sligo le oferea copiilor Yeats stabilitate și confirmarea a ceea ce tatăl lor făcea doar aluzie: superioritatea etosului irlandez nu numai în peisaj și climă, dar și în purtarea curtenitoare. Sligo era magic prin tradiția romantică a familiei, după cum se exprimă R. F. Foster:

"They ran a fleet of fast sailing vessels between Sligo – Portugal and Spain. What they traded I don't know. Salt was, I think, the cargo they brought back from Portugal. In our day these gay little ships' lives were over, and they as old black hulls were used as lighters and clustered round the great corn steamers from America and the Black Sea, yellow corn being poured into them with a delicious rushing sound as the steamers lay out in the deep water anchorage at the Rosses Point. Uncle George used to name them for us and tell

Their son William came to Ireland as a seafarer. In the early 1830s he arrived on the western Irish seaport of Sligo, found his widowed cousin Elisabeth Middleton in difficulties with milling and shipping business, she had inherited from her husband dead of cholera in 1832. He stayed, helped out, entered the firm with her son, William Pollexfen and married her daughter Elisabeth on 4 May 1837.

Even if the poet's first memories related to Sligo resembled with some first moments of the Seven Days at the beginning of life on earth, Sligo with the Pollexfens represented stability in the life of Yeats children. Sligo invented up later by Jack:

"I remember a small town where no one ever spoke the truth but all though it. It was a seaport town, like all the best towns. But there was a lake very near to it. The cold brown bosom of the fresh water and between the two the town...the weather in this town was ever of the bland and sweet, and the air always smelling sweet. It should have been a rainy place for it was in a cup of hills. But a rock island, a mountain island, in the sea off the mouth of the bay before the town, collected all the heavier clouds and caused them to break foaming down the mountain side all among the green trees and the moss-covered rocks." [Foster: p.18]

Sligo gave the children stability and confirmation of what their father could only allude to: the superiority of the Irish ethos not only in scenery and climate but in manners and conversation, artistic sensibility and gentlemanly behaviour. Sligo was magic through the family's romantic tradition, as R. F. Foster puts it:

"They ran a fleet of fast sailing vessels between Sligo – Portugal and Spain. What they traded I don't know. Salt was, I think, the cargo they brought back from Portugal. In our day these gay little ships' lives were over, and they as old black hulls were used as lighters and clustered round the great corn steamers from America and the Black

of his one adventure when as a young man he had gone in ‘The Baccaloo’ [*recte* ‘Bacalieu’] to Portugal”. [Foster: p. 19]

Bunicul său reprezintă prima figură legendară a imaginației sale. Portretul simbol, William Pollexfen a reprezentat pentru viitorul poet ceva din mizeria vieții sale, mizerie pentru că se temea de el, deși spune despre el că niciodată nu i-a vorbit aspru sau că niciodată nu se purta fără blândețe cu el. Se temea de el pentru că era un obicei ca toată lumea să se teamă și să-l admire pe William Pollexfen pentru că odată eliberase un oraș spaniel ceea ce-l făcea temut și respectat chiar de soția lui. Purta cicatricile faptelor sale eroice. Multe legende circulau pe seama lui. W. B. Yeats îl confunda pe bunicul său cu însuși Dumnezeu aducându-și aminte că se ruga la el să nu-l pedepsească pentru păcatele sale. Când mai târziu a citit *King Lear*, imaginea bunicului său era în mintea poetului și chiar se întreba dacă oamenii pasionali din poeziile și piesele nu erau amintirile legate de el.

Bunica lui este un alt portret simbol al copilăriei lui în Sligo, de care își amintește cu recunoștință și respect și de care își amintește cum l-a pedepsit odată când se juca cu un servitor în bucătărie de-a calul și i-a ieșit cămașa din pantaloni tocmai când intra ea în bucătărie. Acuzat de indecență copilărescă, el a servit masa de seară singur într-o cameră.

În afară de aceste două ancoră din epoca Sligo, mai sunt și alte lucruri demne de amintit. La Sligo în timp ce citea cu un băiat, ajutor la grajduri versuri Orange, în podul plin de fân, a simțit pentru prima dată plăcerea versurilor. Legat de versurile Orange, Yeats își amintește că i se spusese odată de mișcarea Fenian și chiar s-a închipuit murind într-o luptă împotriva mișcării acesteia.

Sligo însăși reprezintă o ancoră pentru Yeats din multe puncte de vedere. Chiar dacă Sligo reprezintă locul copilăriei sale nefericite, pe de altă parte își amintește cum devenea cu fiecare an petrecut acolo din

Sea, yellow corn being poured into them with a delicious rushing sound as the steamers lay out in the deep water anchorage at the Rosses Point. Uncle George used to name them for us and tell of his one adventure when as a young man he had gone in ‘The Baccaloo’ [*recte* ‘Bacalieu’] to Portugal”. [Foster: p. 19]

His grandfather represents the first legendary figure of his symbol-portrait, William Pollexfen, represented also for the future poet some of the misery, the fear of his old grandfather. He also says about his grandfather that he was never unkind and never remembered to speak harshly to him. The poet feared him because it was a custom to fear and admire William Pollexfen for having won the freedom of some Spanish city. Everybody feared him or so Yeats reports, even his wife. He bore the scars of his heroic deeds. Many legends circulated on behalf of him. Yeats confused his grandfather with God remembering him praying that he might have punished the poet for his sins. When he read *King Lear*, the image of his grandfather was before him and even wondered if the passionate men in his plays and poetry do not represent more than his memories.

His grandmother is another symbol-portrait of his childhood in Sligo of whom he remembers with gratitude and reverence and whom he remembered punished him once for playing in the kitchen and a servant in horseplay pulled his shirt out of his trousers just when she came in. Accused of childish indecency he had dinner in a room by himself.

Apart from these two anchors at Sligo age, there are more things that are to be remembered. Once, while reading with a stable boy Orange rhymes in the hay-loft, he had the pleasure of rhyme for the first time. Related to the Orange rhymes, Yeats remembers being told of Fenian rising and even fancied himself dying in a fight against the Fenians. Sligo itself is Yeats’s anchor from many points of view but especially

ce în ce mai fericit de parcă în fiecare an a mai cucerit ceva și în ultimă instanță să realizeze că mizeriile sunt doar în mintea lui. Sligo este locul unde și-a descoperit vocea interioară sau a conștiinței cum o numește poetul și de atunci vocea a continuat să intervină în momentele de criză.

O altă ancoră pentru el sunt poveștile spuse de mătușa lui Micky și miniaturile din casa ei. Numele lui Micky era Mary Yeats și era fiica lui John Yeats, străbunicul lui Yeats care fusese rector la Drumcliffe. Istoriile lui Micky relatează că printre strămoșii lor era un soldat al regelui în ținutul lor, căruia îi plăcea carnea de porc; apoi erau alții care au avut un rol important în istoria irlandeză și Yeats era tare mândru de trecutul acesta pe care era mândru să-și alăture numele de numele de al acelora care la un moment dat deținuseră puterea în Irlanda sau fuseseră buni servitori în treburile țării, dar nu foarte buni negociatori; unul care salvase viața lui Sarsfield în bătălia de la Sedgmoor, un altul care fusese luat prizonier de armata regelui James îi datora viața recunoștinței lui Starsfiels, altul un secol mai târziu îi ridicase pe gentlemanii din Meath împotriva unui Jaquere local și fusese împușcat mortal pe un drum de țară; altul fugărit de United Irishmen timp de o perioadă de două săptămâni, căzuse până la urmă în mâinile lor și spânzurat; altul maiorul Stirrfuses arestat de Lordul Edward Fitzgerald și rănit, fusese nașul copiilor stră-străbunicului său; M străbunicul său fusese prietenul lui Robert Emmet; un stră-unchi căzuse la New Orleans în 1813 și un altul devenise guvernator al Pennang.

De toate acestea Yeats era foarte mândru și le socotea ca fiind trecutul lui, le socotea ca făcând parte din propriul lui trecut, le considera ca parte integrantă a entității denumite W. B. Yeats, constituiau acele lucruri stocate în marea memorie colectivă a ceea ce făcuseră sau suferiseră – a unui popor, poporul irlandez.

După cum aminteam și mai înainte amintirile revin în mintea lui Yeats în mod

because even if he overlooked Sligo as the place of his painful childhood, he remembers having grown happier every year of life as if every year he was conquering something in himself, eventually to realize his miseries as a part of his own mind. It was in Sligo that the poet has heard his inner voice or the voice of his conscience for the first time and ever since he hears it in time of personal crisis.

Another anchor for him was the stories told to him by his aunt Micky and her miniatures. Micky whose real name was Mary Yeats, was the daughter of John Yeats, the poet's great-grandfather who had been a rector of Drumcliffe. Aunt Mary's old histories reported that there had been among their ancestors a King's County soldier, one of Marlborough's generals who disliked boiled pork; then there were great-uncles who bore a part in Irish history, one who saved the life of Sarsfield at the battle of Sedgmoor, another taken prisoner by King James's army, owed his own life to Sarsfield's gratitude, another, a century later, roused the gentleman of Meath against some local Jacquere and shot dead on a county road, another changed the United Irishmen for a fortnight, fell into their hands and hanged, another, major Stirr arrested Lord Fitzgerald and wounded him, was known to have been the godfather of his great-great-grandfather's children; his great-grandfather had been Robert Emmet's friend; one great-uncle fell at New Orleans in 1813 and another became Governor of Pennang. Thus we find out that Yeats was delighted to be related to those who had power in Ireland or with those anywhere that were good servant and poor bargainers.

When reading Reveries over Childhood and Youth we find not rule in Yeats's way of reporting his memories. The disparate elements are told just as they came in the poet's mind. Sometimes elements about his mother intervene. Though she does not represent a symbol portrait, the poet's mother, Susan Pollexfen married Yeats, becomes the emblem of Sligo in Yeats's

disparat și tot așa sunt așternute pe hârtie. O altă ancoră, deși nu un portret simbol și care ar fi trebuit să fie prima amintită este însăși mama lui, Susan Pollexfen, pentru că prin intermediul ei toate amintirile neamului s-au scurs în mintea lui. Măritată Yeats, Susan devenise emblema paginilor memoriale legate de Sligo. La un moment dat, Yeats își amintește că cineva spunea despre familia Yeats că avuseseră idei, dar fără pasiuni, dar căsătorindu-se cu o Pollexfen, stâncile de la ocean căpătaseră glas. Amintirile despre mama lui erau șterse dar poetul ajunsese să realizeze că simțul personalității ei, dorința pentru o viață a ei dispăruseră în grija pentru familia ei și pentru neliniștile ei cauzate de lipsa continuă de bani. Imaginile despre mama lui o reprezentau întotdeauna cosând sau tricotând îmbrăcată cu o rochie ștearsă. Alte amintiri o arată stând de vorbă la o ceașcă de ceai, în bucătărie cu o servitoare în casă, săția pescarului asupra unor teme de interes – poveștile pescarilor din Howth sau ale piloților sau pescarilor din Rosses Point. Se gândea că însuși Homer ar fi fost încântat de râsul și intensitatea povestirilor lor. Astfel mama lui devenea emblema Sligo, pe când tatăl lui devenea emblema Londrei.

Tatăl său devenea dintr-o dată un alt portret simbol al istoriei personale a lui Yeats, J. B. Yeats, tatăl poetului reprezentând sursa modernizării fiului. În Reveries over Childhood and Youth, referințele asupra tatălui său devin mai clare începând cu plecarea la Londra. Avea 8 sau 9 ani când o mătușă îi spunea „Iată-te plecând la Londra. Aici ești cineva. Acolo vei fi un nimeni.” Mai târziu a realizat că acele vorbe se adresau de fapt tatălui său, pictor irlandez fără o însemnătate prea mare, care răzuia în fiecare zi ce desenase cu o zi înainte, dar și un proprietar iresponsabil. Băiatul cu ten întunecat, despre care se credea că este suferind cu ficatul, făcea naveta în fiecare zi între Sligo și Londra, locul școlarizării sale, după ce suferise eșecuri în studiul cu tatăl său.

Orașul cosmopolitan reprezenta

memorial pages. The poet remembers someone's sayings that Yeats had idea and no passions but marrying a Pollexfen they had given a tongue to the sea cliffs. The memories about his mother were dim but then he came to realize that her sense of personality, her desire of any life of her own, had disappeared in her care for the family and in much anxiety for the money. He always pictured his mother sewing or knitting wearing spectacles and some plain dress. Then we find other remembrances of her. The poet says he almost sees her talking over a cup of tea in the kitchen with their servant, the fisherman's wife on themes that seemed of interest – the fishing people of Howth, or the pilots and fishing people of Rosses Point. He even thinks Homer would be delighted with the intensity and laughing of their stories. His mother's portrait became the emblem of the legendary Sligo while his father's portrait was associated with London.

Another symbol-portrait of Yeats's personal history is his father, J.B. Yeats, the source of his son's modernization. In the Reveries over Childhood and Youth the poet's reference to his father becomes clearer and denser beginning with the departure to London. He was eight or nine when an aunt said to him: "You are going to London. Here you are somebody. There you will be nobody at all." As he himself thought those words referred more to his father, a minor Irish painter "who scrapes out everyday what he painted the day before" and an irresponsible landowner. The boy with dark complexion thought to have problems with his liver, was commuting between Sligo and London, the place of his schooling after failing in studying with his father.

The great cosmopolitan city represented the uncanny place in contrast with the familiar Sligo, more beautiful than many other places, where nobody knew everybody. In conformity with Paul Ricoeur the third subject to whom memory can be attributed are the ones close to us. This is precisely what happened when the poet and

pentru Yeats, ca să folosim un termen freudian, „uncanny”, locul straniu, neomenesc, unde Yeats nu se simțea acasă, în contrast cu familiarul Sligo, locul cel mai frumos pentru el, chiar dacă era mic, unde toată lumea cunoștea pe toată lumea. Potrivit analizelor filozofice ale lui Ricoeur, cel de-al treilea subiect căruia i se putea atribui amintirea, sunt aceia care trăiesc alături de noi. Este ceea ce s-a întâmplat atunci când poetul și sora lui, Lily „ au avut o amintire pregnantă atunci când au trecut pe lângă fântâna din Parcul Holland. Cauza fusese că ei vorbiseră despre dorul de Sligo și ura lor pentru Londra. Cum spunea Halbachs, citat de Paul Ricoeur, avem nevoie de ceilalți ca să ne amintim, iar amintirile sunt legate de un grup și un loc, în special amintirile legate de copilărie. Urmează apoi în Reverii poetul că există un străvechi instinct de rasă, ca acela al unui sălbatic, de a se exterioriza la orice manifestare emotivă. Pe când, își amintea poetul, mama lor ar fi crezut că afișarea acestora era o vulgaritate și ar fi petrecut ore în șir ascultând poveștile cârmacilor și ale pescarilor din Rosses Point. Cât despre vechi instincte rasiale asemănătoare aceluia de sălbatic, Yeats credea în trei doctrine, iar una dintr- ele se referea la faptul că granițele memoriei noastre fac parte dintr-o memorie mare, memoria naturii însăși, așa cu afirmă în, Essays and Introductions, 1961, p.28, quoted in Modern British Literature.

Tot în Reveries, Yeats afirmă că era un copil dificil la învățătură, incapabil să asculte altceva mai puțin interesant decât gândurile lui. Era cu mult mai în vârstă decât copiii care începeau să învețe să citească, de aceea și recunoaște că singurele lecții pe care le-a învățat vreodată au fost acelea ale tatălui său, pentru că tatăl său reușise să-l facă să-i fie teamă de propria degradare morală și îl umilea prin asemănarea lui cu oameni dezagreabili. Pentru a exemplifica, micul Will a fost trimis la școală la Hammersmith și amintirile lui se referă la mediu și la faptul că el credea că acea clădire a școlii era veche și aparținea fondatorului școlii, Lordul

his sister Lily had “a poignant memory when passing the drinking fountain near Holland Park.” The cause was that the children had spoken about their longing for Sligo and their hatred to London. According to Halbachs quoted by Paul Ricoeur we need the others to recall and that remembrances are connected to a group and a place, especially remembrances in childhood. He then follows in his Reveries... that it was some old race instinct like that of a savage, for they had been brought up to laugh at all display of emotion. The poet also wrote that it was their mother who would have thought its display a vulgarity, who kept alive that love and who could have spent hours listening to stories or telling stories of the pilots and fishing people at Rosses Point. Speaking of “some old race instinct like that of a savage” Yeats believed in three doctrines and one of them referred to “that the borders of our memories are a part of one great memory, the memory of Nature herself.” [Essays and Introductions, 1961, p.28, quoted in Modern British Literature]

As Yeats himself puts it, he found it hard to attend to anything less interesting than his own thought; he was a difficult child to teach. He was much older than the children beginning reading and that is why he admits that the only lessons he had ever learned were those of his father. For his father terrified the poet with the description of his own moral degradation and humiliated him by likeness to disagreeable people. Cutting it short, little Yeats was sent to school to Hammersmith and his memories concern the environment and the fact that he thought of the building it was old and that it belonged to the founder of the school, Lord Godolphin, a romantic since he was the character of a novel.

Interesting enough is the fact that Yeats did not remember the faces of his colleagues except for one or two faces because everything happened long time before and that he could only remember “things dramatic in themselves or that are somehow associated with unforgettable places”, a theory that seems to match

Godolphin, un romantic prin excelență, din moment ce exista un roman despre el.

Destul de interesant este faptul că nu își amintea fețele colegilor lui, cu excepția a una sau două, motivând că se întâmplase demult și că își putea doar aminti doar lucruri dramatice în sine sau oarecum asociate cu locuri de neuitat, o teorie ce pare să se potrivească teoriei lui Halbachs despre amintirile copiilor.

Tot despre perioada de școală, își amintește de aversiunea pe care o simțea față de englezi, deoarece el nu îi vedea prea inteligenți sau să se comporte bine, doar dacă erau artiști. Trăindu-și primii 8-9 ani din viață printre oamenii din Sligo, care îi disprețuiau pe Naționaliști și pe Catolici deopotrivă și mai ales îi disprețuiau pe englezi, cu o ură care se venea din zilele parlamentului irlandez, după cum spune chiar poetul. Discordia dintre irlandezi și englezi era însă mai veche în istorie, data din secolul 13 cu aproximație, dar poetul nu putea să-și amintească decât anecdote despre co-insularii britanici, ca de exemplu cea despre englezul care vroia să se dărâme Knock-Na-Rea pentru a obține pământuri pentru agricultură. Aceasta bineînțeles asociată cu mormăitul englezilor pentru orice. Dar fluxul peste limba aceea de pământ era cel care înlesnea navigația la Rosses Point. Mai mult, tinerii englezi și irlandezi aveau puncte de vedere diferite în ceea ce privește valorile morale, iar ale lui Yeats erau muntele, lacul și bunicul lui, ca să nu mai vorbim de faptul că el credea că este chiar romantic să trăiești într-o țară plină de pericole.

Și cu toate acestea amintiri personale se amestecă într-un mod confuz cu amintiri privind istoria țării. Asta se întâmplă de exemplu în cazul sentimentului anti-irlandez cu care se confrunta în Londra, datorită faptului că în acea perioadă fusese constituită Land League, iar stăpânii de pământuri fuseseră împușcați, el însuși alegându-se de multe ori cu un ochi negru, de multe ori hărțuit, lucru care l-a făcut să ia hotărârea că trebuie să învețe să boxeze. Drept care se

Halbach's theory on children's remembrances.

Of the schooling period, he also remembers of his own aversion towards English people for he did not think of them as intelligent or well behaved unless they were artists. Having lived 8-9 years of life among people in Sligo who despised Nationalists and Catholics and above all disliked England "with a prejudice that come down perhaps from the days of the Irish Parliament." The discord between Englishmen and Irishmen dated far back in history in the 13th century but the poet could only remember anecdotes about their fellow British as for example the one with pulling down Knock-na-rea to obtain good fields for agriculture. That was associated with Englishmen grumbling for everything. Nevertheless it was the tide over the sand that enabled shipping. Moreover young Englishmen and Irishmen had different values to treasure. As for Yeats thought of a mountain and lake and his grandfather and his ships and also thought it was romantically to live in a dangerous country.

However the remembrances pertaining to personal history mixes up confusedly with remembrances of national history. As it happens with anti-Irish feeling because the land league had been founded and landlords had been shot and at the same time the poet reports about his harassed life and many a black eye and the outburst of grief and rage to conclude with "I must learn to box". He got acquainted and befriended with a Bohemian glass-maker's son older than the rest of the class and stronger as he became the defender of little Will. He is the face and name that Yeats remembered of all his class mates. In contrast with the English boys the Irish were educated not to fling stones. Above all, Yeats's father considered these fights absurd, of an English absurdity.

Of his personal history the memories about his father are poignant as his father began reading out poetry when he was 8 or 9, a remembrance which again mixes up with that connected to the land of land covered

împrieteni cu fiul unui sticlar din Boemia, mai mare decât restul clasei și implicit mai puternic, devenind astfel apărătorul micului Will. El era numele și fața care și le amintea din întreaga clasă. Spre deosebire de băieții englezi, irlandezii erau educați să nu arunce pietre, iar tatăl lui le considera absurde, de o absurditate englească.

Tot dintre amintirile personale fac parte și cele legate de tatăl său, care începuse să-i citească poezie pe când avea doar 8 sau 9 ani, amintiri care se amestecă cu aceea legată de limba de pământ care intra în mare și pe care erau îngropați cai morți. Acela era locul unde tatăl său i-a citit „The Lays of Ancient Rome”, poem care l-a mișcat după versurile de orientare Orange ale grăjdarului. Apoi tatăl său i-a citit *Ivanhoe*, pe care poetul l-a citit și ulterior, dar istorisirea cavalerescă nu l-a mai impresionat cu aceeași intensitate, în timp ce „The Lay of the Last Minstrel” l-a făcut să-și dorească să devină magician ce concura cu dorința de a fi ucis pe malul mării, dorință ce ne duce cu gândul la piesele și poemele legate de Cuchulain. A fost dus la teatru, printre piese numărându-se „Hamlet” pe care l-a văzut respectivă nu o înțelese, dar timp de mulți ani a reprezentat imaginea stăpânirii de sine pentru pozele copilăriei și tinereții demne de a fi copiate, un luptător în luptă cu sinele, cum spunea în *Reveries...*, p. 58.

Tatăl său i-a modelat personalitatea și cunoștințele. Și-a continuat seria lecturilor cu „Comedia Umană a lui Balzac, iar când el însuși începu să citească, faptele au fost mai bine fixate. Amintirile îi invadau simțurile uneori, olfactive și vizuale deopotrivă, ca mirosul de fân proaspăt cosit sau imaginea papagalilor de mare. Își amintea cu încântare cum basmele lui Hans Christian Andersen îl fermecau mai tare decât basmele fraților Grimm, ca de pildă „Rățușca cea urâtă”. Pare să fi găsit o asemănare cu propria lui poveste, băiețelul slăbănog și negricios ajuns poet, binecunoscut, laureat al premiului Nobel. În orice caz Hans Christian Andersen și poveștile marinarilor dintre Sligo și Rosses

with coarse grass that runs out into the sea where dead horses are buried. It is the place where his father read ‘The Lays of Ancient Rome’, a poem that moved him after the stable-boy’s Orange Rhymes. Then his father read him *Ivanhoe*, which the poet re-read afterwards but the chivalry story did not move at the same intensity whereas ‘The Lays of the Last Minstrel’ gave him the wish to turn into a Magician in competition to his wish of being killed on a seashore. Here we may think of the poet’s later poems and plays on Cuchulain. He was taken by his father to see Hamlet, which he did not quite understand at the time but represented for many years an image of heroic self-possession for the poses of youth and childhood to copy “a combatant of the battle within myself” [*Reveries*, p. 58].

His father molded his character and knowledge. He went on his lessons by telling him about Balzac’s *Comedie Humaine* and when he himself began to read, the facts were emphasized and strained. The memories invaded him as olfactory and visual as for instance the smell of new –mown hay or the sight of sea parrots (puffin), as well as mentally. He remembers his delight in listening and reading Hans Christian Andersen’s fairy tales better than those written by Grimm brothers, especially *Ugly Duckling*.

He may have found resemblances with his personal story. From a skinny boy with dark complexion he reached out to become a well known poet. Anyway Hans Christian Andersen and the sailors’ stories between Sligo and Rosses Point according to whom the world seemed full of monsters and marvels are responsible for giving him the knight and dragons and beautiful ladies that he longed for.

J.B. Yeats went on with his instructing a young fellow who could not learn history which was but a column of seventy dates or was worst of all at literature for they read Shakespeare for his grammar exclusively. When asked to write an essay, judged by

Point, potrivit căroră lumea era plină de monștri și minuni sunt responsabili pentru personajele sale, cavaleri, dragoni și frumoasele domnițe după care tânjea.

J.B. Yeats continuă cu instruirea fiului său, care nu putea învăța istoria așa cum îi era prezentată sub formă de coloane de date sau era cel mai slab la literatură unde Shakespeare era citit exclusiv pentru gramatică. Când i s-a cerut să scrie un eseu care să fie evaluat pentru scrisul de mână și ortografie, a iscat un scandal, pentru că scrisese ceea ce crezuse toată viața, ceea ce-i povestise tatăl său sau din memorie sau din conversații avute cu prietenii și profesorul l-a întrebat dacă credea cu adevărat ceea ce scrisese. La toate acestea tatăl său îi ținu o lecție despre modul în care băieții erau luați drept nesinceri și falși, iar idealurile le făcea sângele să clocotească și transforma natura umană. În schimb îl puse să scrie despre versurile lui Shakespeare: „To thine own self be true, and it must follow as the night the day thou canst not then be false to any man.”

Altădată îi vorbi despre idea de datorie, spunându-i că femeile urăsc asta, dar pe de altă parte nu erau oamenii care erau invitați la cină. În toate aceste Yeats credea și mai credea că dacă tatăl său îl lua de la școală, ar fi devenit un om bine educat care ar fi putut citi cărțile în original, nici nu i-ar fi fost teamă de autorități; și mai recunoaște că influența tatălui său asupra gândirii sale a fost și mai mare când au început să facă naveta la Dublin în fiecare dimineață. J.B. Yeats continuă să-i citească fiului din importante opere din literatura universală, doar rânduri care erau de dorit pentru viața familială. Fie piese de teatru ori poezii nu auzea decât vocea tatălui său citindu-le.

Înafară de cititul tatălui său minte îi era invadată de povești și legende vechi care circulau în jurul orașului Sligo, legate de diverse locuri, cazul insulei Innisfree. Pe atunci se gândea că dacă cucerea dorința trupească și înclinația minții sale pentru femei și dragoste, va trăi singur căutând înțelepciunea. Tânărul Will nu putea spune

handwriting and spelling the poet caused a scandal for he had written what he had believed all his life, what his own father told him or a memory of the conversation of his friends and his master asked if he really believed what he had written. To these father told him that that was the way for the boys to be made insincere and false. Ideals made blood thin and took the human nature out of people. Instead he had him write on Shakespeare's lives: "To thine own self be true, and it must follow as the night the day thou canst not then be false to any man".

Some other time, J. B. Yeats denounced the idea of duty saying that a woman would despise a dutiful husband yet that sort of people were not people with whom one dines. Of all these Yeats, the poet believed them right and in case his father had taken him from school, he would have become a properly educated man and would have read books in their original shape, nor would he have faced authority with timidity born of excuse and evasion. And without hesitation he admits that his father's influence upon his thought was at its height when they began commuting to Dublin every morning.

His father kept on reading to his son from important oeuvres of international literatures only "lineaments of some desirable familiar life". Either play acted on the stage or verses read, the future poet could only hear his father's voice.

Yet apart from his father's reading his mind and thoughts were invaded with old stories and legends and anecdotes circulating especially around Sligo as it happened with the little island called Innisfree. About that time he believed that in case he conquered bodily desire and the inclination of his mind towards women and love he would live by himself seeking wisdom. Young Will could not say for sure the reason why he was attracted by the island whether for its beauty or for a story in the county history. The story went that there was a tree grown upon the island that borne the food of the gods but guarded by some terrible monster. A young

cu certitudine de ce era atras de insulă, fie datorită frumuseții sale, sau datorită unei povestiri care circula prin ținut. Povestea spunea că pe insula crescuse un copac mare cu fructele zeilor crescuse pe insulă și era păzit de un monstru. O fată tânjind după fructele copacului, îl rugă pe iubitul ei să se ducă să omoare monstrul și să-i aducă un fruct. El făcu tot ce-i ceruse fata, dar mușcă din fruct și când ajunse pe pământ muri pentru că fructele dețineau puteri nebănuite. Fata mușcă și ea și muri și ea. Tânărul Will avu experiența unei nopți petrecute în preajma insulei, nu putu dormi, dar fu martorul trezirii păsărilor și al țipetelor lor matinale. Era perioada adolescenței sale când stătea în casa unchiului său, George Pollexfen în Sligo. Era perioada când era ușor de impresionat, iar impresiile și amintirile din perioada aceea formară sedimentul pentru piesa și poemul "Shadowy waters" și „The Wonderings of Oisin”. Atunci își schimbă stilul impresionat de lumina zorilor cu vânt și găsi ceva asemănător luminii reci și a norilor învâlmășiți. Echivalează cu o marturisire cum că renunțase la tradiționalele metafore și că își relaxase ritmul recunoscând că toată critica vieții cunoscută lui ca și străină, engleză devenise dintr-odată emoțională purtând cu ea emoția descrisă lui ca rece pentru ca el ca și fiu al unui pictor să poată fi încredințat că un peisaj cu un simbol al condiției spirituale poate trezi în el o anumită foame.

Paginile Reveriilor asupra Copilăriei și Tinereții conțin anumite declarații despre modul în care se înțelegea cu viața precum și cu modul în care gândurile lui rătăcitoare l-au făcut să încredințeze hârtiei rânduri nemuritoare. Cum este de fapt cazul unei istorii care mai apoi a dat naștere unui personaj într-o piesă naționalistă, „Cathleen Ni Houlihan”. Era la Ballisodare când s-a petrecut ceva ce l-a dus cu gândul la superstițiile din copilărie. Acolo în casa unor verișori a auzit povestea unei stranie apariții în Ballisodare sau Rosses Point. O femeie bătrână înaltă de 3 sau 4 picioare hoinărea

girl pined for the fruit of that tree and her lover went to kill the monster and fetch such fruit. He did all this but tasted the fruit and reaching the mainland he died of its powerful virtue. The girl ate of it and died too.

Young Will's experience in an area facing the island one night, when he could not sleep, but instead he could witness the order of the birds' cries as they woke up. It was the period of his adolescence and was staying in his uncle's house, George Pollexfen. It was also the period when the impressions are so vivid and so powerful in his memory that they formed the sediment for his poem 'The Shadowy Waters' and 'Wanderings of Oisin'. It was then that he began reshaping his style and impressed by the windy light of dawn, sought for an impression as of cold light and tumbling clouds. Thus he admits that he cast off traditional metaphors and loosened his rhythm recognizing that all the criticism of life known the him as alien and English became as emotional as possible carrying and emotion described to himself as cold for he as the son of a painter may believe that a landscape with a symbol of a spiritual condition awakens a certain hunger in him.

The pages of Reveries... contain the poet's statements as to how the future personality get along with life itself and those near him as well as of the way his rambling thoughts made him commit to paper unforgettable lines. It is the case of a fact that afterwards gave birth to a character in his nationalist play Cathleen Ni Houlihan. He was at Ballisodare when an event took place bringing him back to the superstitions of his childhood. There in the house of some cousins heard of the story of strange sights seen at Ballisodare or Rosses. An old woman three or four feet in height was wandering leaning on a stick and asking about people whom then proved to be dead. Again another strange event referred to a man carrying a torch in the water, then a small light was seen moving upward on Knock-Na-Rea, the conclusion being that no human footstep was

sprijinită de un băț întrebând de oameni care mai apoi se dovediseră a fi morți. Un alt eveniment straniu îl avea drept protagonist pe un bărbat ce ducea o torță prin apă, apoi luminița se văzu urcând Knock-Na-Rea, iar concluzia fusese că nicio ființă umană nu se pute mișca atât de repede. Toate aceste sunt dovezi ale fanatismului său și mai presus de toate ale simbolurilor folosite de el în scrisul său precum și al valorii incontestabile ale scrisului său, deschis mereu spre noi și noi interpretări.

Privitor din nou la educație, contrar dorinței tatălui său de a fi educat la Trinity College unde tatăl și bunicul și străbunicul său studiaseră, tânărul Yeats se duse la Școala de Artă și nu datorită unei înclinații pentru acest domeniu, ci doar pentru a se opune tatălui său. Aici printre alții îl cunosc pe George Russell, A.E., poet și mistic. Se transferă la clasa de modelare pentru a fi cu anumiți studenți în clasă pentru că aveau o oarecare autoritate printre studenți. Poetul nu era tocmai mulțumit de materiile studiate, cu toate acestea avea un statut privilegiat avându-l pe tatăl său în domeniu să-i dea instrucțiunile potrivite. Ceilalți studenți admirau îndeosebi sculptura franceză și cunoșteau și alte limbi străine pentru a putea citi și opere în limbi străine în original, Yeats era familiar cu poezii englezi. Disprețuia stilul tatălui său, deși în adâncul sufletului îl admira și inconștient chiar îl imita.

Era un personaj boem preocupat de înfățișarea lui, oprindu-se în vitrinele magazinelor pentru a-și privi cravata legată într-un nod marinăresc și lăsată liber și pentru a regreta în același timp că nu era întotdeauna în vânt ca a lui Byron. Mai era preocupat de gândurile sale care erau multe ca în momentul în care scria biografia, dar nu știa să aleagă dintre ele pe acelea care aparțineau cu adevărat vieții sale. Majoritatea timpului trăia în lumea sa imaginară, vorbindu-le personajelor imaginare „I have a way of acting what I write and speaking it aloud without knowing what I am doing. Perhaps I was on my hands and knees, or

so speedy. All this is evidence for his secret fanaticism and above all for his symbolic means of writing which stands for Yeats's invaluable and for ever open to interpretations oeuvre.

Despite his father wish to study at Trinity College where his own father great-grandfather studied, young Yeats went to the Art School in Kildare Street not due to a great inclination towards arts but just to oppose his father. Among others, in that period, he knew George Russell, A.E., the poet and mystic. He changed to modeling class to be with certain elder students who had authority among them. The poet was not content of the subjects they studied nevertheless he was privileged having his father besides him to give him proper instruction. The students were mainly in admiration for the French and knew other languages to read important oeuvres in original language, Yeats being more familiar with English poets. He despised his father's style, though deep down he liked and unconsciously imitated it.

W. B. Yeats was a bohemian persona concerned with his appearance "stopping at shop windows to look at my tie gathered into a loose sailor-knot and to regret that it could not be always blown out by the wind like Byron's tie in the picture" whereas his thoughts "I had as many ideas as I have now, only I did not know how to choose from among them, those that belonged to my life." [Reveries...p.103]

Most of the time, he lived in his imaginary world talking to imaginary characters, "I have a way of acting what I write and speaking it aloud without knowing what I am doing. Perhaps I was on my hands and knees, or looking down over the back of a chair talking into what I imagined an abyss" [idem, p.104] He was absent-minded as he was walking in the street, when somebody stopped him for directions, he hesitated, being so suddenly called out of his thoughts. The policeman and tramway conductor gave themselves in when hearing he was a poet "if it is only the poetry that is working in his

looking down over the back of a chair talking into what I imagined an abyss" [Yeats, p.103]. Era distrat mai tot timpul când mergea pe stradă, iar când cineva îl oprea pentru a-l direcționa, ezita, fiind dintr-o dată sustras din gândurile sale. Polițistul și vatmanul renunțau să-l mai tragă la răspundere când auzeau că este poet "if it is only the poetry that is working in his head", sau copii îl numeau , iată-l pe regele moarte în persoană.

Uneori se cufunda în discuții lungi literare cu tatăl său. Tatăl său i-a înlesnit cunoștința cu Edward Dowden, biograful lui Shelly. El s-a numărat printre primii critici ai lui W.B.Yeats, iar vizitele la casa lui ordonată și prosperă făcea Dublinul mai tolerabil o vreme. Pe atunci W.B. Yeats era tulburat de marile întrebări filosofice și obișnuia să le spună colegilor săi de la Școala de Artă, că poezia și sculptura există pentru a le ține pasiunile vii sau viitorilor sculptori irlandezi, Sheppard și Hughes "If I cannot be certain they make us happier I will never write again". Tot cam pe-atunci începea să se gândească la "was about to learn that if a man is to write lyric poetry he must be shaped by nature and art to someone out of dozen traditional poses, and be lover or saint, sage or sensualist or mere mocker of all life: and that none but the stroke of luckless luck open before him the accumulated expression of the world." [Idem, p. 107]

După ce a citit câteva romane ale lui Victor Hugo și Balzac, Dowden l-a îndemnat să citească George Eliot. Abia atunci a văzut că tatăl lui are dreptate în ceea ce privește timiditatea lui Dowden, pe care poetul o percepeuse ca ironie. Opiniile artistice ale tatălui și fiului începuseră să coincidă, dar nu în mod fățiș. Începuse să fie interesat de filosofia mistică "it was only when I began to study psychical research and mystical philosophy that I broke away from my father's influence" Idem, p. 110]. Tot atunci începu să citească „Odin Force” a Baronului Riechenbach și manuale publicate de Societatea Teosofică. Apoi el și unul dintre

head” [ibidem] or the children called him “Oh, here is King Death again.”

He sometimes deepened in long literary disputes with his father. It was his father who enabled his acquaintance with Edward Dowden, Shelley's biographer. He was also among Yeats's first critics and visiting his "orderly, prosperous house made Dublin tolerable for a while.

During those times W.B.Y. was constantly troubled about philosophic questions and used to tell to his fellow-students at the Art School "Poetry and sculpture exist to keep our passions alive" or saying to the future Irish sculptures Hughes or Sheppard "If I cannot be certain they make us happier I will never write again" He was now starting to consider that he "was about to learn that if a man is to write lyric poetry he must be shaped by nature and art to someone out of dozen traditional poses, and be lover or saint, sage or sensualist or mere mocker of all life: and that none but the stroke of luckless luck open before him the accumulated expression of the world." [Idem, p. 107]

After reading Victor Hugo and some novels of Balzac, Dowden urged him to read George Eliot. It was only then that he saw his father was right on E. Dowden's timidity perceived by W.B.Yeats as irony. Father and son's artistic opinions began to coincide but not overtly. He began being interested in mystical philosophy as he states, "it was only when I began to study psychical research and mystical philosophy that I broke away from my father's influence" Idem, p. 110]. He also began reading Baron, Reichenbach on Odic Force and manuals published by the Theosophical Society. He and one of his friends discovered Hermetic Society and again had a quarrel with his father on the theme of truth as he defined "the dramatically appropriate utterance of the highest man". When asked to define the highest man, answered they should look for him as Homer found Odysseus, when looking for a theme.

From time to time at their Society, a professor of Oriental Languages at Trinity

prietenii lui descoperiră Hermetic Society și din nou avu o dispută cu tatăl său pe tema adevărului așa cum îl definea poetul "the dramatically appropriate utterance of the highest man". Când a fost rugat să definească cel mai presus om, a răspuns că și ei trebuie să-l găsească, tot așa cum Homer căutând o temă l-a găsit pe Odiseu.

Din când în când un profesor de Limbi Orientale de la Trinity College, venea și le vorbea despre magicieni și despre est și despre viziunea lui cu multe spirite cântând în arabă într-un bazin de cerneală, vai celor nu cred în noi. Cu cuvintele lui Yeats, "it was my first meeting with philosophy that confirmed my vague speculations and seemed at once logical and boundless." Atunci a avut și primele idei asupra sistemului de educație. Atunci a fost invitat să citească o piesă de teatru a lui scrisă în stilul arcadian imitându-l pe Edmund Spenser „Insula statuiilor”, pentru a fi publicată în revista colegiului, asta după ce un alt poem al lui fusese publicat în aceeași revistă.

Era de asemenea perioada când începu să frecventeze un club fondat de Mr. Oldham, din ambiția secretă de a deveni sigur pe sine, pentru a fi capabil să se joace cu mințile ostile așa cum Hamlet a făcut-o, să-l privească pe leu drept în față, fără să clipească. La acest club din Irlanda maniera de conversație era argumentul aspru, iar Uniștii și Naționaliștii puteau să se întrerupă unii pe alții insultându-se. Contrar așteptărilor el deveni mai confuz în loc de stăpân pe sine și mai făcu o descoperire, aceea că Hamlet era stăpân pe sine nu prin educație, ci prin indiferență și pasiune și mințile eroice puteau spera în ea la bătrânețe.

Întâlnire cu John O'Leary s-a petrecut prin intermediul sorei lui, Ellen O'Leary, în a cărei casă, W.B.Y împreună cu doamne de vârstă mijlocie a jucat cărți și a pierdut șase pence. John O'Leary Fenianul (mișcare din 1858 cu o fracțiune în Irlanda – IRA și o alta în USA, Frăția Feniană; strategie Feniană urma să pregătească în secret o revoluție

College, a Persian came and talked of the magicians of the East and that he had a vision of many spirits singing in Arabic in a pool of ink "woe to those that do not believe in us". In W. B. Yeats's own words, "it was my first meeting with philosophy that confirmed my vague speculations and seemed at once logical and boundless." It was by then that he had his first ideas about the system of education. It was by then that he was invited to read a play, *The Island of Statues*, of him written in the Arcadian style imitating Edmond Spenser in order to be published in the College magazine after another poem of him had been published.

That was also the period when he began to frequent a club founded by Mr. Oldham only from a secret ambition "to become self-possessed to be able to play with hostile minds as Hamlet played to look in the lion's face, as it were, with un-quivering eyelash. At this club in Ireland, harsh argument was the manner of conversation and here Unionist and Nationalist could interrupt one another and insult one another. Contrary to his expectations he became more confused instead of becoming self-possessed and also made a discovery that Hamlet's self possession was not due to schooling but to indifference and passion conquering and that less heroic minds can hope for it from old age.

The encounter with John O'Leary was through his sister Ellen O'Leary in whose house, W. B. Y. and several middle aged women played cards and lost sixpence. John O'Leary, the Fenian (movement founded in 1858 with one branch in Ireland – Irish Republican Brotherhood and another in United States, called Fenian Brotherhood, whose strategy was to prepare secretly for an armed rebellion to be launched when Britain was vulnerable) was in Yeats's opinion "the handsomest old man I had ever seen" [Idem p. 117].

The *Reveries...* report of his part in the Fenian movement and the condemnation to twenty years' penal servitude of which he

armată pentru atunci când Marea Britanie era mai vulnerabilă) era după părerea lui Yeats cel mai frumos bărbat de vârstă mijlocie pe care îl văzuse vreodată. Reveries... relatează despre rolul lui din mișcarea Feniană și despre condamnarea lui la 20 de ani de obligație penală, din care nu a făcut decât 5 cu condiția să nu se întoarcă în Irlanda timp de 15 ani, la care acesta a replicat că nu o va face decât în cazul în care Franța declară război țării lui. Frate și soră stârniseră admirația lui Yeats și afecțiunea lui. Mai ales fratele îi câștigase admirația poetului prin convingerea lui de a se purta sincer cu oricine, oricare ar fi fost convingerea politică, dar mai ales pentru că avea geniul moral de-a-i mișca emoțional pe cei tineri. Vorbea calm cu înțelepciune unui bărbat care văzuse multe. Yeats aprecia acel ceva la fel de spontan ca și viața unui artist sau îi făcea plăcere să-l stârnească în izbucniri de patos, întrucât se considera un poet în prezența temei lui.

Ultimele pagini ale Reveriilor... se ocupă de O'Leary și Societatea Tinerei Irlande. O întâlnește pe Katharine Tynan și pe John F. Taylor, prieteni din viața de ani târziu, Katharine, o iubită și John F. Taylor un orator obscur cu care poetul juca jocul empatiei. Istorisește de asemenea o povestire cu stafii. La moartea unuia dintre frații MacManus, binecunoscut personaj în politica Tinerei Irlande, un frate îl privea pe celălalt în timp ce celălalt se stinge. O pasăre asemănătoare cu un șoim veni și se așeză pe pieptul muribundului. Rămase acolo uitându-se în ochii fratelui până când acesta muri. Se observă o asemănare cu piesa de teatru The Hawk's Well, mai precis cu un personaj. Este perioada când are prima experiență ocultă la Societatea Doamnei Blavatski, când în timpul unei ședințe de spiritism este trântit de perete.

Reveries over Childhood and Youth se încheie cu moartea bunicilor lui. Bunicii lui reprezintă cele două portrete adânc înrădăcinate în Sligo, orașul copilăriei sale, ebleme ale orașului și ale copilăriei sale.

had done 5 on condition not to return to Ireland for 15 years, to which he said he would not unless France declared war to Ireland. Brother and sister stirred the poet's affection and admiration. Above all the brother won Yeats's admiration for his conviction, for his sincere behaviour whatever the political behaviour orientation of the man but especially because he had the moral genius that moved all young people. He spoke calmly with the wisdom of a man that experienced many happenings. Yeats's appreciation came as "but here was something as spontaneous as the life of an artist" or "it became my delight to rouse him to this outbursts for I was the poet in the presence of his theme" [Idem 118].

The last pages of the Reveries deal with O'Leary and A Young Ireland Society. He met Katharine Tynan and John Taylor, friends of later life, Katharine Tynan, an eventful lover and person to whom Yeats confessed all his life whereas J.F. Taylor, an obscure orator to whom the poet played a game of sympathy. Once stirring a talk about ghosts he reports what happened at the death of one of MacManus brothers, well known in the politics of young Ireland. While one brother was watching and the other lay dying when a hawk like bird flew through the open window and alighted on the breast of the dying. It remained looking into the brother's eye until he died. Possibly this story remained in Yeats's mind until it became a character in the play The Hawk's Well. It is the period when he first has his occult experience and when he was thrown backward to a wall.

His account Reveries over Childhood and Youth draws to an end with his grandparents' death. His grandparents represent the two portraits deep-rooted in W. B. Yeats's Sligo of his childhood, both the emblems of Sligo and his childhood. Their death attests the end of his childhood – youth and the beginning of maturity. The period of his quests through the instability of his blossoming manhood accompanied by searchers in his writing ended to make way to

Moartea lor înseamnă moartea copilăriei și perioadei de tinerețe și totodată începutul maturității. Căutările prin instabilitățile bărbăției lui ce stătea să înflorească însoțite de căutările în ceea ce privește menirea de scriitor se sfârșeau pentru a lăsa loc unui poet care își descoperise vocația și stilul, când primul volum de poezii și prima carte de povestiri îi sunt publicate cu ajutorul lui O'Leary. Trecându-și în revistă copilăria și tinerețea, W.B.Yeats simțea părere de rău, nu pentru că nu-și îndeplinesc planurile, dar când se gândea la cărțile pe care le citise și vorbele înțelepte pe care le auzise, supărările pe care le cauzase părinților și bunicilor și speranțele lui, păreau pregătirea pentru ceva ce nu s-a întâmplat niciodată. Dar noi, cititorii lui, știm adevărul.

Bibliografie:

1. Foster, R.F. "W.B. Yeats – A Life, I. The Apprentice Mag", Oxford University Press, Oxford, New York, 1998
2. Frank Kermode and John Hollander, „The Oxford Anthology of English Literature, Modern British Literature”, Oxford University Press, London, Toronto, 1973
3. Ricoeur, Paul, "La memoire, L'histoire, L'oubli", traducere din lb. franceză, Ilie și Margareta Gyuresik, Amarcord, Timișoara, 2001
4. W. B. Yeats, "Reveries over Childhood and Youth" in "Autobiographies: Reveries over Childhood and Youth and The Trembling of the Veil", Macmillan, 1927

another period, maturity when one of his first book of poems and a book of stories were published with the help of O'Leary. In revising his childhood and youth W. B. Yeats felt sorrowful and disturbed not because he did not accomplish his plans but when he thought of the books he read and the wise words he heard and the anxiety he had given to his parents and grandparents and of his hopes his life seemed a preparation for something that never happened. Yet, we, his readers, we know the truth.

Bibliography:

5. Foster, R.F. "W.B. Yeats – A Life, I. The Apprentice Mag", Oxford University Press, Oxford, New York, 1998
6. Frank Kermode and John Hollander, „The Oxford Anthology of English Literature, Modern British Literature”, Oxford University Press, London, Toronto, 1973
7. Ricoeur, Paul, "La memoire, L'histoire, L'oubli", traducere din lb. franceză, Ilie și Margareta Gyuresik, Amarcord, Timișoara, 2001
8. W. B. Yeats, "Reveries over Childhood and Youth" in "Autobiographies: Reveries over Childhood and Youth and The Trembling of the Veil", Macmillan, 1927